

РОЗДІЛ 1

У Нью-Йорку кожні вихідні — це шанс пожити немов у якомусь фільмі. Випити коктейлі на даху будівлі в тіні силуету міста, вирізаного ніби спеціально для вас; цей силует виблискує лише для тієї, максимально яскравої та досконало відредагованої фотографії, яку ви збираєтеся опублікувати. Повечеряти поруч із якоюсь знаменитістю, що геть не торкається замовленої їжі, а голосно обговорює іншу кінозірку, так, що ви заледве не захлинаєтеся джин-тоніком. Побувати на вечірці в пентхаусі, де наркотики, схожі на цукерки, розкладені на мармуровій стільниці, а підсобки для персоналу та студії для пілатесу не поступаються розмірами вашій квартирі-студії.

Звісно, якщо ви не такі, як я, і ваша досконала п'ятнична ніч нагадує не спробу примоститися за крайнім столиком у клубі *Marquee*, а радше перегляд *Netflix* у якійсь зношеній футболці, що раніше належала колишньому хлопцеві вашої сусідки по кімнаті в коледжі. Футболці, яку ви, можливо, поцупили в момент

слабкості, бо трохи тужили за ним, так само як за щотижневою порцією морозива *Ben & Jerry's*, якого *присягається* з'їсти лише трішки, зі щирою вірою у самоконтроль, аж доки ложка раптом не вдариться у дно картонного відерця.

— Перепрошую!

Я різко вдихаю, немов від несподіваного удару, бо якась дівчина на шпильках завтовшки з в'язальні спиці наступила мені на палець.

Одного разу студент-стоматолог, якому необачно довірилася моя мама, видаляв мені зуби мудрості без анестезії.

Так от — тоді боліло менше.

Тільки-но я починаю обмірковувати розбірливу низку лайливих слів і думати, чи можна висунути звинувачення підбору, як чиясь ніжна рука опускається на моє плече.

Пенелопа, моя найліпша подруга й колишня сусідка по кімнаті в коледжі, яка чудово тямить у хлопцях і значно гірше — у гарному дозвіллі. Вона зітхає й окидає мене жалісливим поглядом, майже як професійна тусівниця, що витріщається на новеньку.

— Ель, саме тому черевички з відкритим носком не взувають у клуби.

Я глибоко вдихаю, поки палець на нозі пульсує, наче серце, що от-от зупиниться, і кажу:

— У мене *немає* інших. І я ніколи не була у клубі.

Подруга витріщається на мене цілих десять секунд, а тоді супиться:

— Знаєш, усе не збагну, яке із цих двох речень звучить трагічніше.

Окидаю її багатозначним поглядом.

— Ми стирчимо тут майже дві години. Я от-от перетворюся на гарбуз. Маєш іще п'ятнадцять хвилин.

Пенелопі вдалося витягти мене з-під затишної, наче пінка капучино, ковдри, лише пообіцявши, що ми пробуємо тут щонайбільше годину, а потім візьмемо картоплю фрі в кафешці за рогом, яка торгує навинос після опівночі. Ну ще й тому, що сьогоднішня ніч мала бути спокійнішою. Один відомий бізнес-журнал орендував клуб, щоб компанії зі списку «Наступних великих екзитів»^{*} могли відсвяткувати. Пенелопа намагається зав'язати знайомство з легендарним венчурним капіталістом, який фінансує компанію, що очолює список, *Atomic*.

Тож технічно це робоча вилазка.

— Гаразд, гаразд. — Пенелопа, наче капітан, що пришвартовує човен, притискає мою руку до барної стійки. Мармурова поверхня виявляється сподівано липкою. — Залишайся тут, — наказує подруга, перш ніж уплітається в натовп із легкістю людини, яка чудово запам'ятала лабіринти темного, просякнутаго потом, глейкого нью-йоркського метрополітену.

Я її не слухаюся. Помічаю поруч пару — вони так сильно притискаються одне до одного, що я гадаю, чи не спалахне їхній одяг від самого лише тертя, переріши в повноцінне злягання. І чи вважатиметься це дивним у такому місці. Я силкуюся здаватись якомога меншою, прикриваю тіло й притискаю лікті, поки стрімголов не пірнаю в хаос, відчайдушно намагаючись знайти вбиральню і там оглянути забитий палець.

^{*} Екзит (англ. *exit* — «вихід») — вихід власника, інвестора або засновника з бізнесу, зазвичай через продаж своєї частки або всього бізнесу з метою отримання прибутку. — Тут і далі прим. пер.

Натовп виштовхує мене так само швидко, як за-тягнув, і я опиняюсь у куточку клубу, де значно ти-хіше.

Тихіше, проте так само велелюдно.

Черга зміїться до єдиної вбиральні.

Єдиної. Хмурюся. У такому великому клубі точно мають бути ще вбиральні.

Я помічаю викидайла, який стоїть біля стіни й ози-рає клуб із ретельністю агента секретної служби.

— Ем, перепрошую? — тикаю пальцем у ширшу за мою голову руку. Тикаю тричі, перш ніж здоровань помічає мене. Він звужує очі, вдивляючись у мене так, ніби я порушую якесь клубне правило.

Чи є у клубах правила?

Чи не порушила я одне з них, заговоривши до нього? Ковтаю.

— Тут... тут лише одна? — запитую, показуючи на вбиральню.

Викидайло рохкає та киває, і я, зрозумівши натяк дати йому спокій, відступаю до черги.

За п'ять хвилин я аніскілечки не рухаюся з місця, тому вирішую оглянути палець на нозі, скористав-шись ліхтариком телефона.

З ним усе гаразд. З пальцем на моїй нозі все гаразд, хоча я очікувала побачити там дірку або принаймні зламаний ніготь.

Пересвідчившись, що всі пальці на місці, задоволе-но зітхаю і зиркаю на годинник. Вісім хвилин. Пене-лопа має ще вісім хвилин.

— Розважаєшся?

Голос лунає так високо наді мною, що доводиться підвести голову, — і ще, і ще, — щоб побачити, кому

він належить. Ще одному викидайлові. Вищому за попереднього, також одягненому в усе чорне.

Я кліпаю.

Чи «розважатися» — це одне з правил?

Подумки пускаю очі під лоба.

«Не будь дурепою, Ель».

Хоча... може, не така я вже й дурепа. Я можу уяви-ти, як у таких ексклюзивних клубах, як цей, де юрми розкішних людей вишиковуються у чергу завдовжки з квартал і стоять під дощем, очікуючи, щоб їх пусти-ли всередину, когось виганяють просто за те, що він має змуджений вигляд. Хто ж хоче, щоб якась зануда псувала настрої? Можливо, журнал суворо наказав підтримувати приємну атмосферу для всіх підприєм-ців за сорок і п'ятдесят, які товчуться на танцюваль-них майданчика, ховаючи обручки в кишенях?

Подумки знизую плечима. Кому яке діло? Я все од-но йду — зиркаю на телефон — через сім хвилин.

Тож кажу, як є.

— Ні.

Чоловік вигинає брову. Обводить поглядом клуб, а потім дивиться на мене. Вигляд у нього відверто розгублений.

— Ні?

Хіба я схожа на дівчину, яка вважає, ніби все це — липка від алкоголю підлога, моє довге темне волос-ся, мокре, бо випадково потрапило у чийсь коктейль, і піт, що тече поміж моїх грудей від такої тисняви, — розвага?

Цікаво. Думка, що мені вдалося влитись у цей на-товп, дещо... захоплює? Це геть незвично, шалено...

Викидайло досі хмуриться, дивлячись на мене.

Я зітхаю.

— Послухай, якщо збираєшся викинути мене звідси, то вже зроби це. Притримай осуд.

Чоловік супиться ще дужче.

— Викинути тебе звідси?

— Так, — обмахую його рукою згори-вниз. — Хіба ти не викидайло?

— Гадаєш, я тут працюю?

Тепер моя черга супити брови.

— А ти тут не працюєш?

У його очах щось зблискує. Мабуть, захоплення. Він схиляється так близько, що я відчуваю його м'ятний подих.

— Що мене виказало?

Він що, якийсь секретний тип охоронців? Які мусять зливатися з натовпом?

Ого, клуби такі дивні.

Я дещо гордовито знизую плечима, дедалі глибше вживаючись у роль нью-йоркської тусівниці, двадцятип'ятирічної дівчини, котра спілкується з хлопцями в темних закутках клубів.

— Ну, почнімо з того, що ти величезний.

Здається, його дивує слово «величезний». Я заводжу очі під лоба.

— Ти десь на голову вищий за мене. А я на підборах. І... — вказую на його руки й ловлю себе на тому, що витріщаюся. Плечі в нього такі широкі, що нагадують скелі. А передпліччя, його *передпліччя* випинаються у... я відкашлююся. — І ти вбраний у все чорне.

Чоловік повільно киває, обмірковуючи мої слова.

— Якщо ти мусиш лишатися непомітним, варто старатися ліпше, — кажу, сповнена впевненості.

Я таки вжилася у чужу роль. У роль когось, хто поважає цілковитих незнайомих, як їм виконувати їхню роботу.

Він вигинає кутики губ в усмішці. Схиляється ще ближче, поки його рот не опиняється біля мого вуха.

— Що ж, між нами кажучи, це моя остання ніч.

— Справді?

Чоловік киває.

— І *ти* також могла б ліпше старатися не виказувати себе.

Мої брови сходяться на переніссі.

— Ти про що?

Він знизує плечима.

— Усі знають, які дівчата приходять сюди, в цей клуб, такими ночами. Які тиняються біля вбиралень, де тихо... Які приходять на вечірки з наївними технологічними мільйонерами.

Тепер я справді збентежена його словами. І, хай як дивно, заінтригована. За кого він мене має?

— Які взувають такі підбори... — веде далі чоловік, і його погляд ковзає по моїх ногах, — і вдягають такі спідниці, — його очі пробігають моїм тілом і, здається, пломеніють. Всередині розливається тепло. Позаяк я випила кілька коктейлів, — можна сказати, п'ять, з огляду на те, що зазвичай я не п'ю нічого міцнішого за комбучу Пенелопи, — така увага п'янить ще дужче. Коли востаннє хтось дивився на мене ось так? Коли востаннє я вдягала таку коротку спідницю, що один необережний рух — і засвічу білизну?

Я прийшла у клуб із Пенелопою зі ще однієї причини. Бо це моя остання ніч у Нью-Йорку. Завтра буду на іншому кінці країни, де залишуся назавжди.